

Frihet är ett brott som omfattar alla brott

Os Cangaceiros

Juni 1985

VI HAR MÅNGA VÄNNER I FÄNGELSE; vi har själva varit bland de galna kåkfararna. Det är därför vi har känt revoltvågen som började söndagen den 5 maj med myteriet på en av Fleury-Merogis flyglar.

Fångarna kunde inte längre tolerera skiten som plitarna mer och mer öppet ägnade sig åt. Två speciella händelser blev förmodligen för mycket:

I mars, mordet på Bruno Sulak, som genomfördes av plitar under ett misslyckat rymningsförsök. Lögnarna som talar på TV och skriver i tidningarna presenterade det som en olycka, trots det faktum att ett par plitar på Fleury skrutit om hur de mördat honom.

I början av april blev en plit nitad under ett flyktförsök i ett fängelse i Lyons. Hans kollegor svarade med att utlysa en strejk. Några dagar senare, fortfarande i Lyons, reagerade några fångar på denna arrogans genom att banka på två av de strejkande skithögarna. En nationell strejk för all plitar blev följd. Det försämrade de redan outhärdliga förhållandena genom att ta bort timmen av frisk luft, besök och permissioner (vilket fördubblade missförhållandena, de dagliga övergreppen och misshandlarna som redan var en del av de normala rutinerna.)

DE SOM PRATAR MED OSS OM ÖVERBEFOLKANDET AV FÄNGELSER är inga mindre än de som har fyllt dem till bristningsgränsen! De vänder helt uppenbart frågan uppochner. För oss är det ingen fråga om att bygga fler fängelser utan om att tömma de som redan finns..

Behovet hos de revolterande fångarna är uppenbart: Frihet! De förhandlar inte detta med fängelseledningen utan snarare börjar de ta tillbaka den själva: Att klättra upp på taket är att rycka till sig friheten från staten. ”Nu tar vi lite luft,” skriker de. Under ett par timmar kan de småprata, skyddade från tjuvlyssnande öron, prata med kamrater utanför murarna, förolämpa och kasta takpannor på de smutsiga skunkarna som förtrycker dem och äntligen prata om sig själva. Här är de, de riktiga konversationerna!

Fängelseledningen och media skyller revolten i Fleury-Merogis på en handfull politiska militanta (speciellt Action Directe), som självupptagna med sitt ökända rykte alltid har deltagit i denna lögn, när de inte motsätter sig deras uttalanden. Alla dessa lögnare gjorde samma sak under hungerstrejken som utlystes på Fleury i slutet av 1984. Låt oss lämna dessa militanta till sitt ljugande, likgiltiga språk...

Men det har funnits riktig solidaritet bland fångarna (på Bois D'Archy var fångarna redo i sina celler att förstöra allt om fångarna på taket skulle bli nedkörda. Detta är anledningen till att GIGN¹ inte lade sig i och de andra lyckades bli kvar i friska luften i ungefär 40 timmar, försedda med mat av sina kamrater i fångenskap. Samtidigt utlystes en hungerstrejk i Bastia i solidaritet med rebellerna i de andra fängelserna.) Samma solidaritet visades även på utsidan. Den 19 maj radade en grupp av människor upp sig på de revolterande fångarnas sida i Montpellier och attackerade snutarna bakifrån. Snutarna skingrade dem genom att släppa hundar på dem. Huvudfrågan för fångarna har varit kommunikationen med utsidan, när de skrikit sina protester mot fångenskap, den dagliga terror som praktiseras mot dem. ”De vill döda oss.” ”De gasar oss, de spöar oss.” Dessa saker stod att läsa på banderoller vid Bois d'Archy.

Fångar tar en enorm risk när de revolterar. Alla vet på förhand att fängelseledningen omedelbart kommer att låta dem få betala dyrt för det: med förlängda straff, uppskjuten Villkorlig Frigivning, knallförflyttningar, misshandlar, mord arrangerade som självmord. I Douai klättrade tre fångar (varav en som skulle mucka den 1 juni) upp på taket och demonstrerade sitt uppror genom att kasta ner takplattor. Så fort de kom ner dömdes en kristribunal dem till 15 månader och ytterligare 6 månaders uppskjutning av frigivningen. Denna dom var tänkt att statuera exempel.

Rädslan som genereras av repressiv terror och uppgivenheten av att återvända till fängelsets förtryckande isolering, är så närvarande i ögonblicken av uppror att vissa fångar vänder det mot sig själva, stympar sig själva. I Fleury och Montpellier lade några av fångarna beslag på barbiturat, svalde det och slog sönder allt i sin väg. Tjugofem av dem förgiftades allvarligt. Andra skar upp sina handleder och uppmanade sina kamrater att göra detsamma. En av dem dog. Samtidigt hängde sig flera fångar i olika promenadgårdar. I skrivande stund, i S:t Paul, Lyons, (på Kronoberghäktet, Ystadshäktet, Västervik Norra, Mariestad, Fosie... Övers. Anm.) försöker fångar att stympa eller hänga sig själva dagligen.

”Frihet är ett brott som innefattar alla brott,” och det är mot detta brott som den gamla världen försvarar sig. Staten utrotar fysiskt alla de vackra ungdomar som inte backar- samma ungdomar som dör, mördade av av

¹ Groupe d'Intervention de la Gendarmerie Nationale: En autonom specialgrupp underordnat fängelseministeriet (som används under

snutar och snutvänliga reaktionära medborgargården. Staten begraver dem lagen kan fånga in levande i sina fångelser så länge som möjligt medan den terroriserar de som lyckas hålla sig på utsidan. För dem betalar de lärare och andra ohyror som demoraliserar dem och får dem att glömma bort sina kamrater i fångelse...

Fattiga kvarter i förorterna töms på sina ungdomarmedan fångelserna fylls. Detta är överpopulationens hemlighet. Statens lakejer vill att vi ska tro att det är ett budgetproblem! Överpopulationen antas bero på att fångelsesystemet inte fungerar men det är faktiskt ett resultat av det optimalt fungerande rättssystemet.

Det enda uppenbara sättet att åtgärda överpopulationen i fångelser på är att tömma dem på fångar. Något som upprorsmännen vid Fleury vidhöll och inte kunde ha varit tydligare med. I en förklaring undertecknad av "de sex hundra ledarna," motsatte de sig byggandet av nya fångelser. Å andra sidan skapade fångarna i Montpellier en konkret lösning på överpopulationen. De förstörde nästan alla celler i fångelset!

Fångarna revolterar mot fångelsesystemet och mer specifikt, mot den kidnappning som porträtteras som preventivt frihetsberövande⁴ - vilket officiellt dömer folk till fångenskap på obestämd tid, som sedan konfirmeras om inte förlängs i rättegången. Vi påminns även om rörelsen som skickade kollektiva krav på provisorisk frihet i Lyon i början av sommaren 1984.²

Så länge som det har funnits fångelser så har allt som fångar fått, erövrats genom att de riskerat sina liv i revolt. Vid några tillfällen lyckades de skapa avbrott från fångelsestämningen. Vad fångarna lyckas roffa åt sig genom tvång och blodspillan, drar fångelseledningen smygandes tillbaka igen, med förbättrade fångelseförhållanden som utpressning.

Plitarna har till sin uppgift att ge sig på den sista lilla frihet vi har, i varje enskild vardaglig handling. Berövandet av frihet raffinerar varje dag genom grisarnas konstanta sadistiska trakasserier. I fångelset är frihet till och med att förbli sittande, sovande eller stående när en känner för det.

Sedan Peyrefitte och Badinters tid³, om staten har föreslagit reformprogram, har det endast varit för att förebygga risken för en explosion och verkligen inte av humanitära orsaker.

Fångar kräver inte längre reformer, då de har lidit av deras verkligheter. Reformernas applicerande beror helt på fångelseledningens goda vilja och plitarna. Vad som presenterats som en förmån blir istället en försämring.

Vissa fångar vägrar till och med oövervakade samtal, på grund av att det de måste finna sig i att göra för att få det beviljat är så förödmjukande.

Även om det synes vara så att dödsstraffet avskaffats och inte längre är en del av rättssystemet, har det faktiskt blivit vanligare och demokratiserat. Nu verkställs det av en pöbel av medborgargårdister och snutar, medan plitarna verkställer det i fångelserna.

På samma sätt var avvecklandet av QHS (jfr. Säkerhetsbunkrar på Hall, Kumla och Saltvik) en humanitär bluff (med stöd från vänstern). Det bästa exemplet på denna opportunistiska attityd var när de använde en humanitär kampanj för att få Knobelpiess, som vittnat om QHS' hemskheter, frisläppt, för att sedan, när de utnyttjat honom tillräckligt, inte tveka på att låsa in honom igen.⁴

I sin unika roll som isoleringsregim avvecklades aldrig QHS. De ändrade helt enkelt bara namnet. Nu heter det QI (Isoleringsavdelning). 1983 öppnades ett nytt fångelse vid namn "Les Godets" i närheten av Nevers. Det ansågs inrymma de fångar som ansågs särskilt farliga. Fångelset kan hålla 80 fångar i en extremt hård övervakningsregim.

Vidare vill ledningen och plitarna utöka QHS-förhållandena tills det att det omfattar hela fångelset. Antalet isoleringsceller har ökat. SKI (Särskilt Krävande Intagen)-stämpeln används oftare och oftare. Strafceller fylls på mer och mer. Allt oftare tar fångelseledningen sig rätten att införa speciella straff och sanktioner, med spänningen som råder i fångelserna som ursäkt. Trakasserier och misshandlar är vardagsmat. Det driver fångar

kravaller, gisslandramer...)

² Sedan dess har domare i Frankrike som mottagit krav från fångar att få provisorisk frihet, blivit tvungna att svara inom fem dagar för att förhindra att fången släpps. En kollektiv aktion som denna kan stoppa upp systemet, vilket leder till att några av fångarna släpps. Vid detta tillfälle gick domarna hur som helst ihop för att försäkra sig om att detta inte hände.

³ Två före detta justitieministrar.

⁴ Extra uppmärksamhet förtjänar den outhärdliga situationen fångar som isolerats lever i, eller de som fortfarande är isolerade som t.ex. Knobelpiess, de som fångelseledningen särskilt trakasserar för att låta dem betala ett högt pris för att aldrig ha vikit sig inför fångelsestämningen. Vi återger Charlie Bauers fall, som 1962 dömdes till tjugo år på insidan för inbrott. Han släpptes på villkorlig 1976 efter en lång tid i QHS. Han åkte in igen på en femårsvolta för häleri och ytterligare sex år för att ha brutit mot den villkorliga frigivningens föreskrifter. Han

till självmord eller låter mord utförda av plitarna passera som självmord. Det finns ingen naturlig död i fängelse. De som dukar under, dör av fängelse. Mord kallas för "olyckshändelse" - som Muhammed Rhabi i Rouen och Bruno Sulak i Fleury, som plitarna dödade under ett flyktt försök, som Alain Pinol i Fresnes, mördad av snutar. Fångars självmord är mord utförda av fängelseledningen, vilka gladeligen förser dig med snara att hänga dig i. Om det nu blir fler och fler självmord (minst tjugo sedan början av året) (minst sex självmord har ägt rum i häkte, anstalt och arrest i Sverige under 2011 fram till augusti. 58 stycken självmordsförsök fullbordades inte eller stoppades fram till maj 2011. Övers.anm.), betyder det att levnadsförhållandena på insidan blir mer oacceptabla.

Ännu mer press läggs på dömda invandrare. Tillsammans med fängelse kan de även dömas till ett andra straff: deportation. Det går även så långt att de, efter att ha avtjänat sitt straff, tvingas fortsätta ruttna i fängelse i flera månader innan deportationsprocessen är klar.

För att avsluta med Badinters berömda reformer, blev hans senaste gåva TIG (ett arbetsprogram som nämndes ovan) en jävla sörja. En kan redan förutse att fångar som väntar på rättegång, snabbt fyller upp de celler som tömts av TIG. Denna moderna version av tvångsarbete är inte alls att föredra framför fängelse - så lite att några av de dömda har vägrat det.

Alla de som kräver rättigheter i fängelse (fångrepresentanter eller fångfack) ligger långt efter fångarnas revoltrörelse, då fångar endast kan genomföra sina krav genom våld, genom att riskera sina liv. "Fackliga kamper kommer att föras inom lagens ramar, genom att ställa allaövergrepp inför rätta hos kvalificerade auktoriteter": så lyder fångelsefackens program... (jfr. FRIO - Fångarnas RiksIntresseOrganisation i Sverige, övers. anm.)

Vi har redan sett vad facken går för på utsidan. Det enda de tjänar till är att kanalisera och domesticera folks uppror, i reformer som syftar till att förhårliga misär. Vidare används de för att kväva de verkliga krav som de fattiga spontant kommer på i sin kamp.

Fångar slåss inte längre för reformer som de nu vet bara var illusioner. Snarare än att försätta sig i rättighetersnas abstrakta terräng, kan de åtminstone kräva något som ger konkret resultat - en generell straffreducering.

Det är en fråga om att kräva:

Straffreducering för alla dömda

Frisläppandet av alla som sitter häktade i väntan på rättegång

Det definitiva upphörandet av alla deportationsverksamheter

Och såklart

Tillbakadragandet av alla sanktioner mot rebellerna.

Kravet på att släppa alla som väntar på rättegång är mer än ett specifikt krav i förhållande till fängelse. Det är inte så mycket riktat mot staten eller fängelseledningen, som det är för alla de fattiga över vilkas huvuden preventivt frihetsberövande hänger som Damocks svärd varje dag. Det är en utmaning som avlossats mot detta samhälle, som tar ton i alla sinnen som beslutat att inte böja sig.

Juridiska och kriminalvårdsrelaterade frågor förblir nästan alltid privata frågor, i vilken var och en är maktlös i sin isolation. Både den som sitter på insidan och väntar på rättegång och den på utsidan som har en vän på insidan, som sällan kan göra mer än att stödja med pengar eller komma på besök. Rebellerna har lyft fram några praktiska krav, som siktar på att som allra minst, få ut så många fångar som möjligt. Dessa krav formar en fångarnas offensiv mot sin isolation och en uppmaning till de på utsidan att handla konkret för att bryta den.

kommer förmodligen inte ut förrän 1990. Bauer kämpade mot QHS, där han träffade Jacques Mesrine (en välkänd fransk bankrånare som myndigheterna inte lyckades hålla bakom lås och bom. Under senare delen av sitt liv kämpade han enbart mot staten och fängelsesystemet. Då de inte kunde hålla honom inlåst, sköt de franska myndigheterna honom. -WL.) Detta var något fängelseledningen inte kunde förlåta.

Det är en fråga om att sätta press på detta samhälle, att skita på denna värld med dess fångelser. Denna värld som skulle föredra att inte lyssna på dem.

OS CANGACEIROS

Början av juni 1985

Det Anarkistiska Biblioteket

Os Cangaceiros
Frihet är ett brott som omfattar alla brott
Juni 1985

Översatt från franska till italienska av italienska kamrater och publicerad som Un Crimine Chiamato Libertá.
Översatt från italienska till engelska av Wolfi Landstreicher. Översatt till svenska av Anonym Anarkist,
augusti 2011.

sv.theanarchistlibrary.org